

23ste zondag door jaar B

Mc. 7, 31-37

Jezus deed wonderen. *Hoe* Hij dat deed, weten we niet. Maar *dat* Hij zieken en bezetenen genas, staat vast: Hij maakte er naam en faam mee, en zijn tegenstanders maken er verwijten over omdat Hij volgens hen niet handelt van Godswege. De meeste mensen zagen in die wonderen van Jezus destijds hét bewijs dat Hij de gezant van God was, de Messias. Jesaja in de 1ste lezing had het al gezegd: als Hij komt ‘worden de ogen van de blinden en de oren van de doven geopend’. En voilà: Jezus komt en het gebeurt. In het kader van het Evangelie zijn die wonderen dus heel belangrijk: ze maken mede de kern uit van het Evangelie; ze zijn als het ware de bevestiging van wie Jezus is.

Maar... de meeste mensen van nu, ook gelovigen, geraken eerder in verlegenheid door die wonderverhalen. Op de vraag of katholieken dat nu echt letterlijk geloven, zullen velen iets antwoorden in het genre van: ‘Ja, maar...’ En laat het dan nog echt zo gebeurd zijn: het staat toch ver van ons af. Jezus kon wonderen doen, wij kunnen dat niet. Zo simpel is dat. En dus is de kans groot dat die wonderverhalen voor ons heel concrete geloofsleven eigenlijk niet zo veel meer betekenen. Misschien interessant om te weten, maar daar stopt het vaak. En dat is spijtig, want het gaat toch om een vrij omvangrijk stuk uit het Evangelie.

Eigenlijk hangt het er voor een groot stuk vanaf hoe we die wonderen benaderen. Als het blijft bij onoplosbare raadsel, bij hocus pocus, dan hebben we er inderdaad weinig of niets aan. Het heeft weinig zin om toch een mogelijke verklaring te gaan zoeken voor het onmogelijke. Trouwens, wat zoudt ge er dan mee aanvangen?

Om te beginnen, en dat is misschien een beetje tegen de haren instrijken: het behoort tot het geloof dat wonderen wél mogelijk zijn. En dan bedoel ik: waar God werkelijk toegang krijgt tot iemands bestaan, kunnen dingen gebeuren die we eerst niet voor mogelijk hielden. Wie had ooit gedacht dat iemand als Moeder Theresa, toen ze in de jaren '40 stopte met lesgeven aan de rijke kinderen en in Calcutta voor de mensen in de goot ging zorgen, 30 jaar later de Nobelprijs voor de vrede zou krijgen? En dat is maar 1 voorbeeldje. Waar God werkelijk toegang heeft tot mensen, kunnen schijnbaar onmogelijk dingen gebeuren.

Maar dat is ook het grote punt: krijgt God werkelijk toegang? Mag Hij zijn handen op ons leggen? Mag Hij onze ogen en oren openen? Ik denk soms wel eens dat vele mensen daar bang voor zijn: bang om dan dingen te horen en te zien die niet in hun planning passen, die ze wegstoppen. Want ‘ja, ik leef in onmin met iemand, terwijl God me vraagt om te vergeven’, ‘ja, ik blaas mezelf op om hogerop te geraken, terwijl God me vraagt nederig te zijn’, ‘ja, ik ben soms jaloers op een ander, terwijl God me vraagt te worden als een kind’, ‘ja, ik

oordeel soms en hard, terwijl God me vraagt geduld te hebben en dat niet te doen'.

Wanneer Jezus bij die doofstomme komt, pakt Hij hem op een bijna aanstootgevende manier vast: Hij steekt zijn vingers in zijn oren en raakt zijn tong met speeksel aan. Dat is meer dan een preek vol goede raad: dat is fysiek contact. Welnu, het belangrijkste wat de Heer ons gegeven heeft, is zijn Lichaam en Bloed als voedsel en drank. Dat zijn de fysieke dingen waarmee Hij met ons in contact wil komen.

Natuurlijk zijn dat geen tovermiddeltjes. Maar het gaat er op de eerste plaats om dat wij dat contact dat Hij via die weg zoekt, ook toelaten. Stel dat die doofstomme zich niet had laten aanraken: Jezus had niets voor hem kunnen doen. Eigenlijk is de grote vraag, nog voor 'hoe kan dat?': mag Hij dat? Mag Hij u aanraken? Want dat wil Hij.

Jezus slaat zijn ogen ten hemel, zo staat er, zucht en zegt: 'Ga open'. Dat is de genezing van die man. Een gezond mens is een open mens die kan horen en zien, en zijn hart kan openstellen, zelfs voor die onzichtbare God. Misschien is dat nog wel het grootste wonder van allemaal. Amen.

Johan Goris, pastoor